

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(127) Lit.
No.

[Rijöring, Rolf]

Samlade

Sånger och visor

af

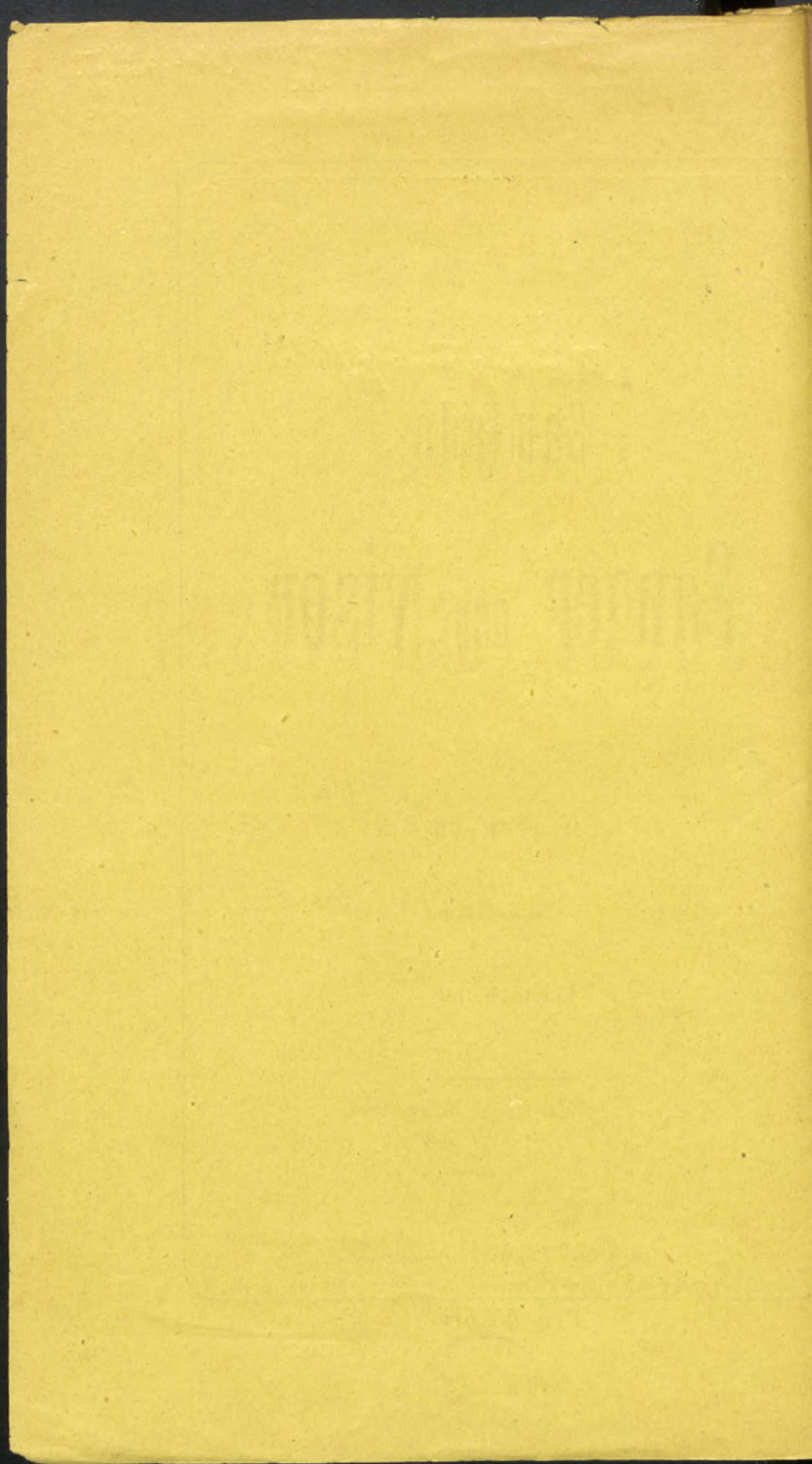
Rolf Frid.

Första häftet.

Trelleborg,
"Sydkustens" Boktryckeribolag, 1883.

Pris 25 öre.

Samlade
Sånger och visor

af

Rolf Frid.

F. Björling

Första häftet.

(Eftertryck förbjudes).

Tryckt och förlagdt af Frid. Björling, Trelleborg 1882.

x
S. 41
29

Zweite

Zweite

von

1811

Företal.

I vårens dagar, när solen strålar,
när fåglar sjunga och blomstrens skålar
förtjusar vandrarn med ambradoft,
då har jag sjungit min lilla visa
att skaparn lofva och lifvet prisa.
en liten lofsång ur jordens stoft.

När vintern kommit med drivvor höga,
med storm och kyla, det rört mig föga;
jag setat lugn invid hemmets härd,
der frid och endrägt blott trefnad ammat,
der thékök puttrat och brasan flammad
och sjungit smått öfver lifvets flärd.

I sorgens kulna och dystra dagar,
då ögat gråter och hjertat klagar,
jag utaf sången fått mod och tröst;
och, när som glädje mig lifvet bringat,
när bålen vinkat och sången klingat,
då ock jag sjungit med högstämnd röst.

Men ej som trasten i furulunder,
ej såsom lärkan bland luftens under,
ej som en mångprisad näktergal,
af alla hedrad, jag mäktat sjunga,
nej, som en sparf blott, bland strå och tunga,
jag qvittrat svagt i en bortglömd dal.

Jag sänder ut nu de enkla sänger,
som ha mig fröjdat så många gånger

bland lifvets stormar, bland flod och ebb,
i den förhoppning, att Ni ska' skratta
och sedan vänligt min afsigt fatta;
hvar fågel sjunger med egen näbb!

Julhelsning

1868.

Jul är inne, kristenhetens högtid,
då pånyttfödd blir hvar glad förhoppning,
då uti det flyddas verld vi lefva,
uti minnet återkalla Honom,
som var Skaparn's tolk i jordelifvet,
som oss lärde, att med dygd och kärlek
må vi vinna salighetens fröjder —
Granen prunkar, anspråkslösa skänker
hänga lockande ifrån dess grenar;
lika stjernor, och de tända ljusen
minna oss att **Ljuset** kom till jorden
då Han föddes, att oss arme frälsa —
Glada barn omkring densamma svinga,
hälsan strålar på rödlätta kinder,
glädjen lyser ur de fria blickar,
och af glädjen födes oskuld; stoftet
får ett grand af himlens gudagnista —
Frid på jorden, frid i hvarje hydda!
vare lösen under denna högtid.

Älska alla: gif åt frusna sparfven
liten kärffe, om ock än den sista.
gif åt armodet en del af kakan.
och det återstående skall bättre smaka.
Hät och tvädrägt vare fjerran från oss,
då som barn utaf en enda Fader,
ack, hans högtid vi gemensamt fira
och oss innesluta i en enda,
allt omfattande, omätlig kärlek.

Fridfull Jul, en helg med fröjd och andakt,
rik välsignelse och huslig lycka!
vare slutet af min enkla sång,
vare hjertats önskan till er alla.

~~~~~

VID ÅRSKIFTET

1869.

Annu ett år har flytt på tidens vingar —
en droppa blott i evighetens haf —
och minnet nu i dunkla drag oss bringar
en svag kontur af hvad det tog och gaf.
Försvunnen är dess glädje och dess smärta,
liksom ett skuggspel vid en öppen grift.
Du sugit många tårar, moder Hertha,
ty glädjens kalk är mängd af sorgens gift.

Än' skimrar dock bland det förflutnas dimma
en glädje fram, en tröst i mensklig nöd:
du flydda år har i förtviflans timma
med rika skördar skänkt de arme bröd.
Du har försonat hvad det flydda brutit,
med milda gåfvor löst förbannelsen:
du torkat tårar, som af hunger flutit,
och därför varit men'skoslägtets vän.

Ej skall ditt minne därför dö med tiden,
det länge lefva skall i tacksamt bröst,
och när din sista timma är förliden,
du minnes än som den betrycktes tröst.
Med framtidshoppet minnet sig förenar,
från dig flyr tanken till det nya år,
och bönen mildt den visshet oss förlenar,
att det ock mogna skall hvad fliten sår.

Gå då att hvila dina trötta leder,
lik solen som sin bana slutat har,

och hvilar sig förr än hon oss bereder
 förnyad glädje med sin ljusa char.
 Och var välkommen du med hoppets kransar
 uti ditt hår, och löjet på din mund,
 ty fridens engel uti spåren dansar,
 en vingad glädje i en snabb sekund.

Välkommen nya år! Hvad du oss bringar
 är doldt af slöjan, som ditt anlet bär,
 men genom hjertat dock en aning svingar,
 den heter tro, som livvets frälsning är.
 Med den — må sorgen hjertats skördar härja —
 vi ega dock i den en trofast brud,
 och sista fliken af vår lycka berga
 till dess vi nå vår säkra hamn hos — Gud!

Prolog

vid invigningen af Malmö Arbetareförenings Teater
 den 17 Maj 1869.

Menska'n, Skapar'ns mästerstykke, skiljer sig från jorden mull
 endast genom gudagnistan, genom själen, hjertats gull;
 genom den hon endast blifvit herre öfver skapelsen,
 genom den på dödens vingar svingar hon mot himmelen.

Uti konstens sköna rike, uti industriens verld,
 allt hon kraftfullt kan betvinga blott med snilletts skarpa svärd;
 och materien sig höjer, adlad till en bättre form,
 elementerna betvingas, lydande en högre norm.

Derför, menniska, besinna, hvilken makt i själen bor,
 hur hvar känsla, hvarje tanke, som der födes gör dig stor,
 stor, om du med trofast sinne fyller Skaparn's ändamål
 Och din gudagnista värdar som ditt inre lifs idöl.

Vårda den, som modren vårdar späda barnet i sin famn,
som en må sin första kärlek, med en sällhet utan namn,
såsom barnet vårdar griften, der dess lefnads upphof göms'
med en trohet, med en kärlek, som ej upphör, aldrig glöms.

Och, när upp ur grafvens kulle minnets blomma växer skön,
bildningens violer spira ur ditt bröst, din mödas lön,
då din gudagnista strålar lik en sol från molnfri pell,
då du fylles utaf tjusning, då du känner dig så säll.

Hjertat vidgas, sinnet höjes, tanken flyger emot gud,
hvilken i sin godhet skapat denna känsla med sitt bud.
Jordens små bekymmer vika vid din andes höga flygt,
och i tankens rosegårdar hvilar du så lugnt, så tryggt.

För att uti hjertat väcka denna känsla upp till lif,
öppnas här ett konstens tempel, men ej blott till tidsfördrif.
Nej, ty bildning är vår lösen, hjertats bildning, sinnets flygt,
Och hvar odlas den väl bättre än der konsten tempel byggt?

Här är anspråkslöst — helt säkert — konsten är hos oss
blott gäst —
men det anspråkslösa höfves äfven oss ju allra bäst.
Ej i rikedomens salar växa glädjens rosor blott,
nej, ack nej, de äfven fallit huldrikt på den ringes lott.

Låt oss då med öppet sinne njuta af hvad här oss bjuds.
Icke häckla, icke klandra — bättre står oss ej till buds!
Det är skörden af vår möda, sådd i hvilans sena stund. —
Gif er dom i frid och endrägt, byggd på vänskaps säkra grund.

Prolog,

till konserten för de brandskadade i Gefle,
Onsdagen den 21 Juli 1869.

Det fanns en plats på Sveas jord,
(den vidtberömda uti Nord).

der idoghet och flit beständigt rådde;
 der handeln städse var i flor,
 och hedern den princip, som tror,
 att den allena bästa skörden sådde.

Emellan trädgårdar den låg,
 liksom en fée vid hafvets våg,
 liksom en drottning, uti makt och ära;
 och fredens lagrar jemt hon skar,
 en krona utaf dessa bar,
 så skön, så rik, som någon kunnat bära.

Då bröt en olycksdag ur skyn.
 En outgrundelig Försyn
 med syndens straff den sköna stad belade,
 och innan solen gått till ro,
 var sköfladt detta frida bo,
 var ödelagdt allt hvad den skördat hade.

Se, lik en demon utaf blod
 bröt lägan, fram en syndaflod
 af flammor, gnistor, hemska, röda;
 med tusen tungor frossande,
 vildt uti luften fladdrande;
 de hem, och frid, och gods förröda.

Ack, modren flyr med snabba steg
 ifrån sitt brända hem, på teg
 som re'n är sköflad i den mörka qvällen;
 det enda, som hon räddat har,
 sitt arma barn, ej eger kvar
 en klut till skydd inunder stjernepellen.

Allt är förödt, som livet krönt,
 som hemmet gör så godt och skönt;
 ej en bit bröd hon har att hungren stilla;
 blott hemsk förtviflan återstår,
 samt modershjertats varma tår,
 för lifvets qual en lättnad och en villa.

O, menniska, som hjerta har,
 som vet, att du en nådig Far
 i himlen eger, hvilken rättvist dömer,
 åt nödställd like räck din hand,
 och tro, att i ett bättre land
 din gerning mer än låtsad dygd berömmer.

Tag litet af ditt öfverflöd
 och räck åt dem, som sakna bröd,
 gladt torka tåren utur modrens öga;
 ty vet, den skärf, som du nu ger,
 den är en dygd i lifvet mer,
 som räknas dig till godo i det höga.

Men du, som sjelf på jorden går
 så mödosamt i nödens spår,
 som med bekymmer skådar dagen randas,
 o, gif ändå, men villigt, gladt,
 i hjertat då du har en skatt,
 mer värd, än den som här med tårar blandas.

O, slutom då en syskonring
 vårt sköna fosterland omkring,
 att hjälpsam hand åt nödställd broder räcka;
 gif uti kärlek och i tro,
 ty deri alla dygder bo;
 de fröjder öfver jordens gräns sig sträcka.

FÖRR OCH NU.

1869.

Jag tänkte fordom: "lyckan säkert bor
 deruppe i de stolta gyllne salar;
 af glans och storhet all vår fröjd beror,
 och säll är den, om hvilken jemt man talar."

Jag tänkte, när jag såg ett stjernprydt bröst:
 "En ädel själ derunder visst sig döljer;
 han gagnar landet, skänker armod tröst,
 ty hederstecknet blott med dygden följer".

Jag tänkte, när jag såg en löjtnants prakt,
 galonen, kepin, sabeln vid hans sida:
 "Han är en Cesar, ve den arma makt,
 som vågar mot hans fosterland att strida."

Jag tänkte, när jag hos en mö i nord
 såg denna eld, som uti ögat flammnar:
 "Hon är för god för denna usla jord,
 från himlens ether visst den engeln stammar!"

Så tänkte fordom jag, ty jag var from
 och lefde i naturens friska bygder,
 der all min lycka, all min rikedom
 bestod af oskuld och de stilla dygder.

Men se'n jag ut i stora verlden kom
 och köpte synglas af erfarenheten,
 beröfvad grymt mitt hjertas helgedom,
 jag andra tankar fick om menskligheten.

Nu tänker jag: "att lyckan icke bor
 deruppe i de stolta, gyllne salar;
 att ej af makt och glans vår fröjd beror,
 och ingen sällhet på hur ryktet talar."

Nu tänker jag: "att mången stjernas glans
 rätt ofta med ett uselt hjerta följer;"
 och tror: "att mången frodig lagerkrans
 en mycket tom och instränkt hjerna döljer."

Nu tänker jag: "att mången militär
 kan kräma sig rätt bra på vaktparaden;
 han på en bal ett lejon vara plär,
 men vid ett slag han dansar — galoppaden!"

Nu tänker jag: "att månet leende,
som på en flickas sköna mun uppdagas,
är likt ett solsken i April — vi se,
att af en molnsky det så lätt förjagas."

Så uti lifvet hvarje illusion
försvinner, lik ett slag af tidens vingar,
tills själen glad emot en högre zon
vid dödens bud förklarad upp sig svingar.

Tal

vid invigningen af
Malmö Arbetareförenings fana
den 11 Juli 1869.

Det sägs att en af nordens store kungar,
då han i striden såg sin krigshär vika
för öfvermakten, och hvar kämpe falla
för blodigt dödsbud, skänkande sitt lif;
det sägs, att han af konungarnes konung
bevekande begärde om ett tecken,
som kunde samla kämparne ånyo,
som kunde gjuta mod i bröst och kraft i armen,
samt glansfull seger i den sista stunden
beskära åt hans ärorika vapen;
Och se, en fana ifrån himmelen föll neder,
med korsets tecken uppå blodröd grund,
och kämparne de samlades ånyo,
fast sargade och blödande ur tusen sår;
i ögat lyste mod och armen höjdes
ånyo senfullt emot hotfull ovän,
och innan dagen uti blod sig sänkte,
och natten nedsteg öfver syndfull jord,
var slagen fienden, och uti ändlöst jubel
förbyttes nederlagets stumma smärta.

Så har i norden uti alla tider
 en fana svajat framför slutna leder,
 af alla älskad, utaf alla vördad,
 som segrens sinnebild, dess enhets, trohets,
 ja, dess själs symbol. — Då en mot tio
 uti hopplös kamp de tappre fäder
 för älskadt fosterland sitt hjertblod gjöt
 och, segnande, ännu i dödens armar,
 med brusten blick en väntad räddning sökte,
 när då dess ögas blix symbolen fann,
 den älskade, för nordanvinden svaja,
 då tändes åter hopp i sorgfullt hjerta,
 och blicken lifvades, och handen höjdes;
 mot slutna leder fram man rusade
 och sökte döden, men fann fröjd och seger!

Fall därför täckelse — bred ut din yta
 du sköna iana, du vår enhets tecken!
 Var du symbolen för vår fröjd och lycka!
 I stridens tummel, då en ovän hotar,
 då Sveas jord af fienderna trampas,
 gladt svaja framför våra slutna leder,
 och för till seger. till vår frihets seger!
 Må hvarje själ förtvina, hjertat brista,
 vår moder Svea neka oss en graf
 uti sin helgade, sin dyra jord,
 om vi likt fega uslingar förråda
 dess helga sak, och fly med skam ur striden,
 förgäta pligten, och vår fana svika.
 I fredens värf — om någonsin i striden
 mot sorg och fattigdom oss modet sviker,
 om lumpen tvådrägt skulle lömskt sig smyga
 emellan bröders hjertan, och dem söndra,
 var då föreningspunkten för oss alla,
 den hamn, der våra tankar samlas,
 det mål, hvartill vi all sträfva,
 den vän, som uti nöd och lust oss visar
 den rätta vägen till det sanna målet,
 till välstånd, bildning och ett ädelt nöje!

Till Qvinnorna.

Till eder, qvinnor, sist vår tack vi ställa.
Lik bäcken, som ur klippan synes qvälla,
att läska vandrar'n på en tröttsam dag,
så hvarje handling af en ädel qvinna
är läskedryck i lifvets bittra timma;
vi derfor tömma den med fulla drag.

När qvinnan med sin kärleks milda lära
varmt värnar fosterlandets sanna ära,
då kan dess frihet aldrig sköflad bli,
ty i dess söners hjertan modet födes,
och aldrig känslan för dess rätt förödes.
"ty mer än lefva är att vara fri!"

Så tack då qvinnor utaf vår förening!
Vi väl förstått den fosterländska mening,
som ligger dold i eder sköna skänk;
i väl och ve med trofast mod vi ärna
vårt land, vårt hem mot fienderna värna
samt vårda fanan. vår föreningslänk.

En liberal quartett.

(Fabel. 1869.)

(Scenen föreställer ett inre rum å en krog. På ett rankigt träbord står en nära utbrunnen taljdank; omkring detsamma sitter den märkvärdiga quartetten, bestående af åsnan Calle, tuppen Per, samt oxen och räffen, båda sist-nämnde med förnamn Kristian. Oxen sörplar oxpunsch (vatten), men de öfriga hafva rykande toddar framför sig. Såsom anmärkningsvärdt kan omnämnas, att åsnan, enligt gammal vana, redan förtärt fyra dylika tankställare).

Åsnan (med sjelfbehag vridande sina murrhår, börjar följande "till hjertat gående tal". Han talar betydligt i näsan, och tror sig öka effekten genom att mångdubbla r-ljudet):

Mina Herrarrrr!

Vår arma tid är öfver höfvan dum och skral:
 man håna vill hvar ärlig, trofast liberal;
 åt kungamakten än man lumpen hyllning skänker;
 och genom några lejda presters usla ränker,
 man religionen ännu ständigt akta vill,
 liksom den mörka medeltid, man hörde till.
 Den bottemrike yfves och vill icke lossa
 åt hvarje ärlig man på hårdt tillsluten pung.
 Det arma folkets lott är öfver höfvan tung,
 så länge lata embetsmän i ro och lugn
 få opåtaladt af stulna skatter frässa.
 Jag därför lemnat har min lugna, frida ro,
 Deruppe uti Dalslands undersköna skogar.

Tuppen, (afsidet till Oxen.)

Och därför här med svett han oupphörligt knogar,
 med ständig vigilans och skoj, det må ni tro.

Åsnan.

Der idog, kärnfast bonde körde mina plogar,
 och friden hade i mitt lugna hem sitt bo.
 För mensklighetens väl mitt lif jag gerna skänker,
 med eldig håg och själ det goda blott jag tänker;
 och för det sköna vill jag trofast offra allt . . .

Räfven (afbryter honom).

Ah! Jag dig väl förstår! Du på det skönas vägnar
 hvar trefflig aftonstund din rika hyllning egnar
 åt glada sångerskor.

Oxen (afsidet).

Den usla, lumpna palt!

Åsnan.

Ja, du har mycket rätt! För sanningen allena
 all maklig, nattlig ro jag måste mig förmena.
 Jag offerar allt, ja, allt, för den, mitt gods, mitt lif!

Tuppen.

Då visst du ljuga plär blott såsom tidsfördrif.

Åsnan (ifrigt.)

Håll inne, kära vän, med sådana sotiser!
 Det visserligen hänt vid ytterst svåra kriser,
 att jag af nödtvång nödd har ljugit någon gång;

men då jag blott försökt, att min kredit förstärka.
 Dessutom kan man ej så noga alltid märka
 hur fint jag skarfvä plär — skål! skål! — stäm upp
 en sång!

Oxen (med anspråk på att vara talare.)

Du pratar persilja, min käre, bäste Kalle!
 Du känner sanningen ju blott par renommé;
 man lika lätt får den uti din tränga skalle,
 som i din fina mun en klunk blott utaf té.
 Om det ej rafflar starkt, du heller icke sväljer,
 och förr åt satans makt din arma själ du säljer,
 än du åt sanningen . . .

Åsnan (häftigt afbrytande.)

Men kors, min bäste bror!

Hur kan du så med lugn en trofast vän förtala?
 Vi äro båda två ju ultra liberala;
 och endast godt och väl om dem, man rättvist tror.

Räfven.

Ja, säkert, säkert är du liberal på ord.

Åsnan.

Af mig en sådan endrägt sällan blifvit spord.
 Men jag får säga, att bland goda, trogna vänner
 är det ej bruklig sed, att emot en man ränner
 så med beskyllningar af allehanda slag.
 Det riktigt skamligt är, ja, skamlöst tycker jag!

Räfven.

Åh prat! Ut i ett trefligt lag man kan ej orden väga!

Oxen (afsides till Tuppen.)

Så! Ryck nu lustigt fram med hvad du har att säga.

Tuppen (tillbaka.)

Ja, om en liten stund; men än han visst får ha
 en duktig dufning till, som smaka skall så bra.

Åsnan (bekymrad, murrhåren äro till-
 räckligt vridna, liksom hjernan; och un-
 der sin oro är han sysselsatt med att
 göra omkring håret, så att månskenet i
 nacken blir doldt).

Jag är en man, som mycken, mycken bildning eger.

Räfven (afsides).

Han kan ej stafva till ett enkelt ord en gång.

Åsnan.

Och vid en idog verksamhet, ofantligt lång,
jag lärt att noga väga hvarje ord jag säger.
På Dal jag umgicks med båd grefvar och baroner.

Oxen (afsides).

Och ändå vill han kallas liberal.

Åsnan.

Med länets höfding var jag på en treflig bal, *)
der man drack vin och spiste champinjoner,
och dansade vid undersköna toner,
som susade från undangömda zoner;
och der bland krukor syntes granna throner,
omsväfvade af raska amazoner;
från trädens grenar dinglade meloner,
bland drufvor och de gulaste citroner;
der fanns det äfven stoppade kalkoner . . . . !
(det slår klunk i halsen på honom, när han afbrytes af)

Oxen.

Och sen du sjelf i hvita permissioner,
som uti vett tog talrika lektioner,
men icke höjde dina pretentioner
utöfver andra vanliga pultroner.

Åsnan (ifrigt).

Min käre vän, min mening riktigt fatta. —
Ett äfventyr, som hör till de besatta,
Jag skall berätta. Hör nu bara på,
hur lustigt det i denna verld kan gå:
En vinterdag, så kall att kölden smälde,
med några vänner jag min kosa ställde
utöfver isens spegelklara ban
med hisklig fart till närbelägna sta'n.
Men då sig hände, att med mycket brak
vi körde ned uti en öppen vak
så hästen bröt det ena benet af;

*) Här ändrar åsnan metern men man får naturligt öfverse detta felsteg af en så okunnig personlighet.

och slådan fann i blånadt djup sin graf.
Den dyra hästen stacks, så att den dog;
och sedan åter jag till hemmet drog —
men har ni hört på något så befängdt:
när hem vi kommo, så var köttet skändt.

Oxen.

Det var en mas utaf det värsta slaget;
om vintren skäms ej köttet på en dag.

Räfven.

Ja, inte åsnan heller; ty i draget
han ljuga kan med riktigt välbehag.

Åsnan.

Vid allt hvad heligt är, jag vågar svära,
vid lif och gods, vid heder och vid ära!
Ja, fråga Tuppen blott, han vet besked.

Tuppen.

Ja gudbevars, nog kan jag svära med;
men om han skämmas kan, det bryr mig föga. (afsides).
Att komma åt hans tidning*) är mitt öga!

Oxen.

Men detta här, det är ju bara prat,
så hamsigt re'n, att man blir desperat.
Jag tycker, att när fyra män församlas,
det icke skall med lösa ord blott skramlas;
nej, låt oss då med anda och med själ
först rådslå om — ja — fosterlandets väl!
En liten diskussion, som sig behändigt rör
om folkets sanna väl och till de kloka hör.
Ja, folkets sak, den är så skön att hafva
till käpphäst jemt, när man vill muntert trafva
mot lyckans höjd, samt ärans tempel nå,
der solbelyst, det ses bland lagrar stå.

Tuppen.

Ja, du har rätt! För oss, vi mödans trälar,

---

*) Tuppen talar här om en tidning, som skulle egas af åsnan. Det är ofattligt för oss hvilken detta kan vara, då Zoologien icke omtalar några tidskrifter bland djurverlden; i alla händelser måste den vara djurisk.

som i trycksvärtans svärta*) ständigt krålar,
 det icke finnes något bättre till,
 än folkets sköna sak. Jag därför vill
 ett ämne föreslå, som säkert ibland alla
 skall eder bäst på kräsna läppen falla:
 "Hvad är det bästa sätt, att fienden förtrycka,
 så att vi komma blott, blott vi till ostörd lycka?"

Oxen.

För tusan tala tyst! Ty någon kan oss höra,
 och då vi komma i en hyggelig kläm.

Räfven.

Ja, det är liberalt, det hör jag med hvart öra;
 men rabulistiskt ock — jag skälfver i hvar lem.

Oxen.

Ja, smila du din räf, jag känner ludna tassen;
 du vill nog skära med af piporna i vassen.
 Jag dock ej gilla kan en sådan dum motion,
 den föreslagen är uti för öppen ton.
 "Hvad skall man företa', att arbetsklassen höja
 från tyraniets ok, som oss till jorden böja?"
 Så tycker jag med fog, den rättast lyda bör.

Räfven.

Ja, du med lif och själ till arbetsklassen hör,
 men dina endast ger tre krigare i veckan.**)

Tuppen.

Ja, du har mer än rätt, han riktigt tillsnört fickan
 och unnar mig ej ens de lumpna korn en gång.

Oxen.

Så gal min käcka gök, jag känner till din sång!
 För arbetsklassens väl af all min själ jag svärmar;
 men uti denna värld man är sig närmast sjelf.
 Ja, fråga denna vän, vår åsna, som mig härmar,
 der stolt han seglar fram på lifvets snabba elf.

*) Detta Tuppens yttrande är äfven obegripligt. Enligt naturens ordning kråla dessa djur i allt annat än trycksvärta, och något undantag från denna regel har man ej hört omtalas.

**) Denna rad är något oklar. Om man äfven förutsätter, att oxen skulle sysselsätta arbetare, är det ej lätt att förstå ordet "krigare", så vida ej dermed menas riksdaler.

Ej uti arbetslön ett öre, han dem gifver;
och det fast han har mynt, så fullt som andra gräs.

Räfven (smickrande).

Jag hoppas kära vän, att kunskap du mig gifver . . . .

Tuppen (afbryter).

Ja, kära Calle, säg — en pris, och sedan fräs.

Oxen.

Han ega skall en vän uti den goda staden,
som radar upp med mynt, blott han sig låter se;
och ifrån Köpenhamn han vexlar, hela raden,
får i sin trogna vård; ja, det är rasande.
Han ändå är så slug, att icke han behöfver
betala åt sitt folk ett öre på ett år.

Åsnan (smickrad och förlägen).

Åh! Hvilken ära! — hm! — ni öfverdrifver — söfver —
min egenkärlek ljufft — i ära — ni förstår?
Min regel enk'l är: "Jag sofver hela dagen,
så snart en tvåbent björn blott nalkas till min dörr."

Räfven.

Nå, djekeln i den karlen!*) Man kan bli rent betagen.

Tuppen.

Jag aldrig i mitt lif förnummit maken förr!

Åsnan (som känner sig ännu mera
smickrad, kommer i extas, och ut-
bryter i följande ordsvall).

Ja, ni ha mycket rätt! — Jag icke är som andra;
min själ är vida höjd utöfver livvets krets.
När af en mild försyn jag sändes hit att vandra,
jag äfven utsedd blef att stå på snillets spets.
Jag därför går min väg, förstådd och känd af ingen;
liksom ett styfbarn står jag der i syskonringen
och finner vänskap ej, ej kärlek på min stig.
Liksom en obelisk höjd öfver folkets skara,
jag står och blickar ned, nöjd att beundrad vara;
en snillets epopé**) i verld föränderlig.

*) Oegentligt; en åsna kan aldrig kallas för karl.

**) Hvad åsnan här menar är svårt att säga. Grekiska ordet
epos betyder hjeltedikt, men huru detta skall kunna tillämpas på en
åsna är oförklarligt.

(De tre öfrige se på hvarandra, förvånade öfver en så högt uppdrifven egenkärlek, medan åsnan pöser, så att han är färdig att spricka).

Räfven (afsides till Tuppen).

Det var en baddare att hugga till i växten!
Han icke skrifva kan en enda läsbar rad.

Tuppen (tillbaka).

Ja, om han kunde pruta hälften utaf texten;
han borde hjelten bli i en Boråsiad.*)

Åsnan.

Ej huslig sällhet trifs vid snilles helga flamma

Räfven (till Tuppen).

Det säkert därför är, som han så gerna slår.

Åsnan.

Ty uti hjertats glöd de vilda känslor amma
en fågel Phœnix upp, hvars skönhet ej förgår.
I andens rika verld, der endast blommor spira,
jag med förtviffadt mod i striden rusar fram,
att lagrens sköna krans omkring min tinning vira
och trycka modets lön i segerdrucken famn.

Oxen.

Nu kan det vara nog med käbbel, säger jag!
Skall man på detta sätt förnöta rakt sin dag?
Nu börjas diskussion och jag skall praesis blifva;
det passar för mitt sätt, att allt i smutsen rifva.
Med mod uti mitt bröst, jag vågar trotsa allt,
och det skall gå i fläng, allt krossas med gevalt.
Jag för mitt lif ej tål, att någonting får finnas,
som öfver mig kan stå, det skall i gruset ned.
Den högsta kungamakt är min, och den skall vinnas
samt sedan gå i arf, just ifrån led till led.
Jag maktens trådar skall omkring mitt finger nysta;
och om en näsvis själ af öfvermod vill knysta,
han hånas, krossas skall, liksom ett lumpet skal.
Min egen värdighet, min religion skall vara,

*) Boråsiaden är en komisk hjeltedikt af mycket satirisk beskaffenhet, hvarför jag ej kan dela tuppens åsigt, att åsnan skulle vara passande till densamma.

och sjelf jag är min gud — all annan måste fara!
 Ja folkets rygg skall bli mitt ryktes piedestal!
 (Han råmar af luttet förtjusning, så att fönstren
 skallra och åsnan blir rädd).

Tuppen (krypande).

Åh, pruta, kära vän! Jag rades att den maten
 skall värdigt slukad bli af akademistaten.*)

Oxen (vred).

Hvad pratar du för slag? — Har jag med den att göra?
 Jag blott behöfver ge' ett väldigt slag på öra',
 så skall den trilla bums i stoftet för min fot.
 Tror du jag motstånd skall utaf de svarte röna?
 Gå du, min kära vän, och res med någon höna,
 att för din dumhet ta' ett rättvist pris emot.
 Men nu till saken straxt. Ett ämne jag framstälde,
 som folkets sanna väl med djup beundran gällde.
 Hvad säger ni om det? Hvad är er mening, säg?

Tuppen (snäst).

Ja, hädanefter jag skall noga akta mig.

Oxen.

Så tala, tala då! Du åsna, vän och bror,
 säg utan omsvep allt, hvad du om saken tror!

Åsnan.

Jag tror, och det med skäl, att jag skall allting styra,
 allt uppå jordens ring, som går på två och fyra.
 Min tidning**) blifva skall ett mönster för dem alla,
 och jag, blott jag har rätt att bjuda och befalla.

Räfven (afsides till Tuppen).

Jag aldrig sett två djur så komiska som dessa,
 men lita på mig blott, jag får dem att processa.

Oxen (skrattande försmädligt).

Nej, har man hört på fan! Den der vill också skria;
 gå hem, min kära vän, och lägg dig, lägg dig blott.

---

*) Huru akademistaten skall kunna sluka oxens ärelystnad,
 hör till den värda kvartettens gåtor.

**) Se noten på 17:de sidan.

Tuppen.

Ja, det är oförskämdt! Ej ens en lumpen kria han skriva kan, och dock han styra vill.*)

Åsnan.

Ja, godt!

Jag lika duglig är, som någon af er andra.

Räfven.

Ej någon konst det är att skräppa och att skryta, ej heller att som du, vän ox, våldsamt ryta, jag vränger lagen, jag, ni därför blott ä' barn mot mig, som snärjer allt i mina fina garn.

Oxen (med thordönsstämma).

Tyst! Hvad är det för skoj? Hvad, vill ni inte lyda?

Åsnan.

En större ödmjukhet dig bättre skulle pryda.

Tuppen.

Så tycker äfven jag, sagdt uti ödmjukhet.

Räfven.

Din spira lägg du ned, du mäktar den ej bära, den blir så tung som bly uti din svaga hand,

Åsnan.

Ja, han har mycket rätt! Mig tillhör blott den ära, att med min viljas kraft regera detta land.

Oxen.

Tig, dumma åsna, tig! jag rasar utaf vrede!

Åsnan.

Det bryr jag mig ej om, jag styra skall ändå.

Räfven (till Oxen.)

Med dina stora horn du liknar just den lede.

Tuppen.

Det tror jag fan så väl, han är ju led för två.

Oxen.

Nej, detta går för långt! Säg vill ni icke tiga,

Så skall jag lära er, att hålla mulen, jag?

Gå straxt att åt min tjänst er dumma högfärd viga, om ej, han nedgått har er lefnads sista dag.

*) Tuppen och räfven äro enformiga i sina anmärknigar, men härleder sig detta troligen från en ytterst begränsad fantasi.

(Han skuffar till bordet, så att det faller omkull och ljuset släcks. Oxen sätter svansen i vädret så godt sig göra låter och börjar att stängas. Åsnan slår bakut och klipper med de långa öronen; Tuppen flyger upp på oxens rygg för att der söka skydd; och räfven sätter sig lurande i ett hörn, beredd att lefvande plocka hvem han kan komma åt, enligt sin medfödda natur. Efter en kort strid blir åsnan utsparkad genom dörren).

Oxen (pustande efter ansträngningen).

Uff! Detta tröttsamt var, men han fick ock sin hyra;

derute står han nu, som det sig bör, på fyra.

Nå, är det någon kvar, som än mig trotsa vill?

Räfven (inkrupen i vrån, darrar af förskräckelse).

Nej, kära ox, nej! Jag håller mig så still.

Oxen.

Men hvar blef tuppen af?

Tuppen (på ryggen)

Jag sitter här och lurar.

Ack, käre, gode vän, lät nåd få gå för rätt!

Oxen.

Nå, detta låter godt. Stig fram och här er sätt; det lönar sig rakt ej, att mau står der och tjuar. En öfverläggning nu med skyndsamhet skall börjas, der för det helas väl med ifver måste sörjas, och der hvar enskilds rätt straxt måste offras opp, liksom den aldrig fanns. Förstår ni mig?

Räfven.

Ja, topp!

(De sätta sig omkring bordet. Oxen grötmyndigt i soffan; räfven på yttersta stolskanten för att genast kunna vara färdig till reträtt; och tuppen på en stolskarm. Häraf ser man, att oxens seger var fullständig).

Oxen (öfverläggningen börjas).

Jag vill att åsnan skall till straff för öfvermodet, och för att hämma bums dess gäsning uti blodet, uti sitt usla blad ta' utan knot in allt.

som jag kan finna rätt, och därför har befallt.

Min fasta vilja är, att detta blad skall blifva

en full kloak för allt, som vi behaga skriva,

Hvad säger ni om det?

Tuppen (skrattande i mjugg).

Det skall hans högmod krossa;
jag dertör helt förtjust mitt höga bifall ger.

(afsides)

På detta sätt hans fall med glädje snart jag ser,
och sedan skall jag nog af hans kadaver frässa.

Räfven (bugande och krypande).

Till en motion, så skön, så verkligt liberal
utaf min hela själ mitt bifall straxt jag skänker.

Oxen.

Nå, det är godt! Jag hör på edra kloka tal
att nu på annat sätt än nyss man välvist tänker

(Det knaekar på dörren och man hör tunga suckar
utanför).

Hvem kan det vara säg?

Tuppen.

Jo, åsnan, som jag tror.

Oxen.

Ja, du har rätt, min vän. Nå, öppna, kära bror.

(Tuppen öppnar dörren och åsnan inträder med slo-
kande öron. Skamflat stannar han vid dörren, hviftande
inställsamt med svansen. Oxen sticker nosen i vädret,
pöser af högmod, och börjar följande tal, sedan han med
en jovialisk frustning gifvit sina behagliga känslor till-
känna),

Kujon! -- pultron! -- och träl! -- Hvad vill du? --
skynda! svara!

Männ' du af ånger tärs för handlingsättet nyss?

Åsnan (skälfvande af ångest).

Ack, käre hedersvän, så glad jag skulle vara,
om jag din hof fick ge' en underdånig kyss.

Oxen.

Fall ned på dina knän och tillbed mig i gruset,
som det dig anstår bäst, du djur af låg natur,
lik denne lumpne son, som ifrån fadershuset
gick ut i villsam verld, samt lefde som ett djur;
och svär mig se'n din tro i alla lifvets skiften,
från tronens höga glans ned till den mörka griften,
i glädje som i nöd, i allvar som i lek.

Åsnan (tager sig i smyg en bleckslagareklunk.)

Ej uppå jordens ring jag någonsin dig svek,

Oxen.

Tyst, bruckla ej! blott svär, svär att mig evigt lyda,
 hvad jag befalla vill. hvad än jag må dig tyda.

Åsnan (faller ned på framknäna med mulen i golfvet. Han ser ut som en stackare, hvilket han äfven verkligen är. Vreden kokar inom honom, men han darrar ändå af förskräckelse).

Ja, jag det svär vid Gud!

Oxen.

Du svärja skall vid mig;
 vid mig och vid den makt jag eger öfver dig.

Åsnan (snyftande).

Jag svär det, ja, jag svär!

Räfven (afsides till tuppen).

Nu är han fast i kletan;
 han aldrig repar sig, nej aldrig, från den betan.

Oxen (myndigt).

Dig tupp förordnar jag, att honom bistånd gifva,
 det rakt nödvändigt är, då ej han sjelf kan skrifva.

Tuppen (kacklar af glädje, medan åsnans känslor äro ytterst blandade).

Nu, nu ditt lumpna kräk, nu är du riktigt såld,
 som uti spindelns nät jag har dig i mitt våld.
 (Skulle gerna vilja gnugga klorna, men kan det ej, då han är nödsakad att stå på en).

Oxen.

Och du, min kära räf, dig jag förordna skall
 till lika ärofullt, som skönt och viktigt kall,
 du blifva skall spion, som lurar, snuskar, letar,
 tills du i någon vrå ett tacksamt ämne metar.
 Var trogen i din tienst, var nitisk på din post,
 så får du fria rum och dito läcker kost.
 Fall ned på edra knän (att icke bruket rubba)
 så vill jag eder straxt till dessa poster dubba.

(Räfven och tuppen falla på knä, hvarefter oxen slår dem tre slag på ryggen med flata handen, under utrop: "varen värdiga!" Åsnan står och suckar, men får ej ett slag på ryggen en gång).

Räfven (skälfvande af glädje).

Åh, hvilken utmärkt nåd! jag mig i stöftet rullar! (af-sides)

Nu, kära åsna, nu, det skall bli andra bullar!
Med list jag samla skall blott glöd uppå din hjessa,
och framför allt jag skall förmå dig att processa.

Oxen.

Så, nu ä' ni snälla barn, och intet agg jag hyser;
jag hjertats väna frid utöfver eder lyser,
så skön, som solens glans uppå en sommardag,

Åsnan (hänryckt).

Garsong! — hör dummerjöns! — Hit toddar öfver lag!
Qvartett (i hvilken sensmoralen åter-
finnes).

Så ingicks slutlig fred, och den skall evig blifva,
ty samma känslors svall, de trogna hjertan lifva,
och vänskap blomstra skall uti vår snöda verld,
lik blonmör i April och loftal på vår färd.
Men ett man likväl ej får någonsin förglömma:
hur än uppå vår stig vi svärma, leka, drömma,
en lära står dock fast på lifvets snabba elf,
hur än den mände gå: man är sig närmast sjelf!

En fallen storhet.

(Malmö 1870.)

Åck, att jag egde stormens vilda lunga,
då skulle jag om hemska bragder sjunga,
om krig ock blod, om mord, och hån, och död,
om allt som bidrar till min nästas nöd.
Jag skulle lik en korp beständigt kretsa

på viga vingar öfver stridens fält,
 och pennan lik en klo behändigt spetsa,
 samt sjunga sorgesång, som ljuder gällt!
 Jag skulle dväljas uppå stridens slätter,
 der döden frossar under mörka nätter,
 der men'skokärleken är blott en dröm,
 som hastigt flyktar utför lifvets ström.
 Der nödrop, jammerskri och hemska eder
 beständigt ljuda från de fallnes leder,
 der mensklig dårskap reser ärestod
 åt stulen ära, döpt i hjerteblod! —
 Och om jag egde näktergalens tunga,
 då skulle jag om älskogsstunder sjunga,
 om ljufva scener under månans sken,
 då skuggan breder sig från löfklädd gren.
 Då hjertat klappar och då blodet sjuder,
 då hvar sekund en ökad njutning bjuder
 af varma blickar och förstulen fröjd,
 af fantasien bragt till zeniths höjd.
 Då lifvets villor fly för känslor ljufva,
 och hoppet leker vid en afgrunds rand;
 då fantasien, lik en vingad dufva,
 så pilsnabbt flyr till ett förlofvadt land.
 Men nu jag eger blott en simpel lyra,
 som endast klingar i min enslighet,
 och ej med välljud mäktar känslan styra
 till någon onämbar lycksalighet.
 Med lugn jag bära får min hårda lott
 och sjunga om ett simpelt spruthus blott.

Det låg så trefligt der vid svenska kyrkan,
 och af dess skönhet fanns ju hela styrkan
 i röda gafveln och dess fjorton fönster,
 samt dörrar tolf. — Det var ett riktigt mönster
 för gammaldags soliditet,
 bestämd att vara uti evighet.
 Men på reformer skriks i alla väder!
 Allt skall förändras, allt skall rifvas kull!
 Man vördar ej en dyrt förvärfvad heder;
 allt måste ramla blott för skönhets skull!

Så skulle ock en dag ju detta hus
förvandlas, ack, till mull och grus.

Först var det hemvist för de fromma fäder,
som sögo must ur mången foliant,
inbunden prydligt uti kalfskinsläder,
och full af lärdom ifrån kant till kant.
I trånga cellen de den åsigt närde,
att bot och fasta blott gaf lifvet värde,
att tagelskjortan var en himmelsk lott,
att genom gissel man blef salig blott
Wäl säger sqvallret, att i slutna cellen,
när mörkret nedsteg öfver tysta qvällen,
den torra strupen åter erhöil kraft
till bön och lofsång utaf drufvans saft,
samt att små tärnor biktade så stilla
om hjertats ljufva, välförstådda villa,
men, att det är förfal, är uppenbart,
ty muren kan ej sqvallra — det är klart!
Men tiden ied. — Den höga klostermuren
föll hjälplös ned med vantrons falska makt,
och lärdomen blef utsläppt utur buren,
samt fram i klara ljuset åter bragt.
En egendom för alla, fick den vingar,
och sedan den åt törstig yngling bringar
från samma rum en ständigt fylld pokal
af vishetsnektar, underbar och sval.
Från bot och fasta fick man handplagg bara,
och tagelskjortan blef i lugg förbytt;
om gissel gafs åt denna yra skara,
blef lagens bud blott med en rotting tydt.
Som bin nu svärmade de muntra barnen
der förr små tärnor fastnade i garnen,
och der de fromme tagit "lilla perlan",
der svängde gubben Ahlman flitigt ferlan.
Men äfven denna tid har snart försvunnit
ned uti glömskans ständigt öppna graf,
en annan trofast andra medel funnit,
ty framåt går det uppå tidens haf.
Så öfvergifvet står det gamla huset,

men på den plats, der förr man tände ljuset
 i mången själ, närd af vetgirighet,
 der gömdes redskap för att släcka det!
 Så vexla livets öden — så försvinner
 all glans och storhet! — Tiden, som förrinner,
 bortsopar spåren, och, af hvad som var,
 står snart ej ens ett dunkelt minne kvar!

Sång på Skottdagen.

1872.

Du hulda tärna, så fin och nätter,
 som gerna hjertan i lågor sätter
 och sedan väntar så blygt och huldt
 på dessa tjusande, ömma frågor,
 som lysa fram utur ögats lågor
 och göra hjertat så rikt och fullt —
 i dag den stunden ju slutligt rahdas,
 då lilla hjertat af vällust andas,
 då det får klappa så lätt och fritt,
 ty konvensansen uti minuten
 af traditionen är bräckt och bruten —
 en gång i verlden är valet ditt!

Så sitt ej längre och blygsam stamma;
 stryk locken bort ur din rena panna,
 (om ej du brukar en stygg chignon),
 på läppens krökning låt löjet leka;
 det lönar icke att längre tveka;
 din väntan varit ju mer än lång.
 Bryt öfver fördomen modigt stafven
 och gå att tvinga den käre slafven
 till tro och lydriad förutan nåd.

Om svallersystemen dig skulle falla —
 hvad gör det? — rent som den klara källa
 ditt uppsåt är uti råd och dåd.

Se hur han står der, din hjelte höga,
 så mild och blygsam med nedfäldt öga,
 en bildstod vorden utaf din blick.
 Låt känslan bryta de bojor sköra
 och hviska sakta uti hans öra
 det hopp, som föds i ett ögonblick.
 Mekaniskt händerna då förenas,
 en högre glans åt din blick förlänas
 och blommor spira på purpurkind;
 din kärleks låga så herrligt brinner
 och verkligheten med ens försvinner
 som molnet, jagadt af nordanvind.

Ja, hulda tärna begagna tiden!
 är denna dagen en gång förliden,
 din väntan åter blir lång och svår;
 då kommer grämelse, gråt och ånger,
 och under lifvet väl tusen gånger
 för denna tvekan du böta får.
 Uppå din modlöshet gör en ända;
 med samma mod såsom fordom Blenda
 dig kasta in i den heta strid;
 och med de vapen, som qvinnan eger,
 du tryggt kan vänta en herrlig seger,
 hvars lön är myrten och hemmets frid.

EN BÖNESUCK.

1872.

Här under snöslask det ständigt regnar
 och fisken blott sig med jubel fågnar

åt denna synåfrod i vår verld,
 att den får svångrum uppå sin färd.
 Men vi, som kråla på jordens yta
 och ej förmå att i vattnet flyta
 alltjemt omkring som en välfödd fisk,
 vi lunka här med beständig risk.
 Från molnhöljd himmel, så grå och diger,
 en väldig störsjö oss arma viger
 till dimfigurer i Neckens sal;
 och medan "pussar" förutan tal,
 på gatan hinder i vägen ställa
 för blyga tärnor så små och snälla,
 är hvarje ränsten en stor kaskad,
 som gratis bjuder på gyttjebad.
 Men derpå följer — man kan sig grufva! —
 en bröstcatharr med en näpen snufva,
 aptekarräkning, så dryg och lång
 som syndaskulden kan bli en gång;
 ja, här finns utgifter uti massa,
 att det blir hål i den bästa kassa;
 men hvad som mest dock vår trefnad stör
 är utsåldt lager af godt humör!
 Du milda sol, med de strålar ömma,
 lek ej i molnen ditt "kurra gömma"!

nej, sluta en gång din strejke, jag ber,
 och blicka åter på jorden ner,
 ty om din frånvaro längre räcker,
 du ju förtviflan i hjertat väcker;
 och om ej blötdjur man blir till sist,
 så är det bäst att bli — skoartist!

INNEHÅLL.

Företal :	Sid.	3.
Julsång 1868	"	4.
Vid årsskiftet 1869	"	5.
Prolog	"	6.
Prolog	"	7.
Förr och nu	"	9.
Tal	"	11.
En liberal quartett	"	14.
En fallen storhet	"	26.
Sång på skottdagen 1872	"	29.
En bönesuck	"	30.

1001850705

